

CAMILLUS

bode

Jaargang 61

Aflevering 2

December 2016

Uitgave van de Camillianen in Nederland

Roermond, Heinsbergerweg 174, 6045 CK, Tel. 0475-321985

Internet: www.camillianen.nl, E-mail: camnl@xs4all.nl

Hartelijk dank allemaal!

Als u dit leest, loopt het jaar 2016 naar het einde en staat Kerstmis voor de deur. Voor velen van u is het misschien een bijzonder jaar geweest waaraan u heel graag terugdenkt of mogelijk was het juist heel pijnlijk.

Het is echter ook het jaar van de barmhartigheid geweest. In 2015 door paus Franciscus geopend en op 20 november 2016 in Rome officieel afgesloten.

U hebt deze barmhartigheid in ieder geval in praktijk gebracht door uw financiële bijdrage aan onze missionarissen. (→ *volgende pagina*)

Rekening voor bijdrage in onze kosten:

NL77 INGB 0001 6901 20

t.n.v. Administratie St. Camillusbode Roermond.

Rekening voor missie-giften:

NL34 RABO 0142 373133

t.n.v. Klooster Camillianen Roermond, inzake missie.

ISSN nr. 0008-221

*Versijnt gratis
tweemaal per jaar.*

**AFZ.: Camillianen
Heinsbergerweg 174
6045 CK Roermond
Holland**

De gehandicapte kinderen van Maria, de studenten die zich in Tanzania bij onze orde aansluiten, de ouderen voor wie Cyriel zorgt, allen zijn ze heel blij met en dankbaar voor uw hulp. Er is en blijft ondersteuning nodig, ook al omdat het aantal mensen dat er een beroep op doet, groeit. We zijn blij dat zich in Tanzania nog steeds nieuwe mannen melden die Camilliaan willen worden. Opleiding en vorming kosten echter een en ander. Aan de andere kant van de wereldbol willen we ook graag de kinderen met een beperking toch een goede start geven en de ouderen hun laatste levensjaren niet laten verpieteren. U maakte dat weer mede mogelijk. Heel hartelijk bedankt!

*Namens alle Nederlandse Camillianen
wens ik u een Zalig Kerstmis.*

Trix Coerts

Afscheid nemen roept vragen op

In het vorige nummer van de Camillusbode had ik een artikel geschreven met de titel "afscheid nemen". Dit stukje heeft bij veel mensen vragen opgeroepen. Het antwoord luidt als volgt: wij gaan niet weg uit Roermond of Nederland. Wij blijven in het klooster in Roermond wonen en werken. Waar we wel afscheid van moeten nemen is van het idee, dat onze orde in Nederland nog een toekomst heeft. Want daar ziet het niet naar uit. De behoefte aan echte warme en nabije zorg voor zieke mensen is nu in Nederland veel groter dan in de jaren na de tweede wereldoorlog, toen onze Nederlandse groep haar oorsprong en grote groei kende. In die tijd waren er veel enthousiaste Nederlandse jongeren, die kozen voor het religieuze leven om zich met hart en ziel te gaan wijden aan de nood onder de zieken, het onderwijs of de sociale armoede. Door ons leven in armoede, gehoorzaamheid en ongehuwd zijn hadden we de vrijheid ons ongestoord aan ons ideaal te kunnen wijden. Voor dit radicale leven kiezen in onze tijd weinig jongeren meer. Dat wil niet zeggen, dat er tegenwoordig niet nog steeds veel jongeren zijn die met hart en ziel kiezen voor de zieken of kansarmen in onze samenleving. De vorm waarin wij dit als religieuzen gedaan hebben spreekt in onze tijd echter zeer weinigen aan. Omdat we de inhoud en de drive van ons leven voor de zieke medemens toch willen doorgeven, hebben we samen met een aantal andere religieuzen het initiatief genomen om via Reliëf die erfenis aan het nageslacht door te geven. We nemen dus geen afscheid van de plaats waar wij wonen of van ons ideaal, maar wel van het idee, dat de orde van de Camillianen nog een toekomst heeft als groep religieuzen, die nog enkele tientallen jaren meegaan.

Paul Schreur

Colombia

Groot feest

Dat was het op 21 oktober in het gehandicapten centrum CE Camilo in Barranquilla.

Niet vanwege een verjaardag of een ander jubileum, maar omdat ons centrum het internationale kwaliteitskeurmerk ISO 2009 heeft gehaald voor haar diensten. Maria schrijft: *"Het was een mooi en vrolijk feest met alle kinderen, een deel van de ouders, de ambulante patiënten, een emotionele toespraak van Don Pablo, die zijn prothese heeft laten maken in onze werkplaats en daar nog steeds naar de fysiotherapie komt, een gebed van Tamayito, onze hulpbisschop, die hier indertijd met de parochie begonnen is, een uitgelaten dans van de jongeren van de werkplaatsen, taart en ijs voor iedereen, en 's avonds een etentje met het hele team en het bestuur."*

Na al die jaren hard werken, geld bijeen zien te krijgen, verdere ontwikkeling en uitbreiding van het centrum zeker een moment om feest te vieren en stil te staan bij wat er in al die jaren tot stand gebracht is. Bravo en veel dank aan alle financiële en morele supporters van dit project.

San Camilo

Het gezondheidscentrum San Camilo was de eerste activiteit die wij ruim 25 jaar geleden in Barranquilla hebben opgestart. In de loop van die jaren zijn er veel mensen op de eerste hulp en in de kraamkliniek geholpen. Met heel veel moeite hebben we het draaiend gehouden, omdat de financiering steeds een groot en riskant probleem was. Wij moesten steeds weer contracten

zien te krijgen voor de te leveren zorg. Die contracten ging het centrum aan met de verzekeringsmaatschappijen en de gemeente, die dan zoveel behandelingen inkochten of niet. Voor ons in Nederland intussen ook een bekend verschijnsel. Daarbij kwam het geld van de contracten ook niet altijd binnen een redelijke termijn aan.

Wanneer gezondheidszorg in de greep komt van politieke partijen, ligt corruptie op de loer. Vrienden en vriendinnen van de politici krijgen een betaalde baan in

het ziekenhuis zonder er ooit een stap te zetten. Doe je niet mee aan dat circus, dan wordt het moeilijk om voor de patiënten te blijven zorgen. De laatste jaren was er ondanks de grote vraag van de mensen in "onze" wijken steeds meer concurrentie van andere klinieken. Het ziet ernaar uit dat San Camilo per 1 januari moet sluiten en de 60 personeelsleden op straat komen te staan. Een groot verlies voor de mensen in La Paz, het personeel en de camilliaanse gemeenschap.

Uitbreiding

Er bestaat een grote kans, dat een Colombiaanse Camilliaan, die in Barranquilla geboren is, na het voltooien van zijn studie onze gemeenschap komt versterken. Dat zou een geweldige opsteker zijn voor Cyriel, Maria en Emilia.

Tanzania

Even een teken van leven vanuit Tanzania. Het gebeurt niet vaak dat ik achter de computer kruip om iets te schrijven. Vandaag dacht ik bij mezelf laat ik eens wat horen, want er gebeurt hier nogal wat.

Onze parochie viert dit jaar in december zijn vijftienjarig bestaan. In de aanloop naar dat feest zijn er verschillende activiteiten zoals een festival voor de jeugd, een festival voor de kinderen, de koren enz.

De parochieraad had in het begin van het jaar het voornemen geuit om de kerk, de parochiezaal en alle andere bijgebouwen opnieuw te schilderen en in een nieuw jasje te steken.

Na mijn terugkomst van vakantie zijn we daarmee begonnen en volgende week hopen we alles klaar te hebben. In de kerk zijn alle elektrische leidingen vervangen en er zijn nieuwe ventilatoren aangeschaft. De verlichting werd vernieuwd door ledlampen in de vorm van tl-buizen aan te brengen.

Die lampen waren net 's zaterdag aangelegd toen 's zondags tijdens de tweede mis stroom van een zeer hoog voltage door de elektriciteit maatschappij werd geleverd. Alle lampen begonnen te flikkeren en te knipperen en toen was het gedaan. Van de 50 nieuwe lampen waren er 39 doorgebrand en onbruikbaar. Gelukkig waren de nieuwe ventilatoren nog niet geïnstalleerd. Een grote tegenslag en verlies dus, want de elektriciteit maatschappij is niet bereid om iets te vergoeden.

Die zeggen als je ook maar een stopcontact vervangt of toevoegt in de oorspronkelijke bouwtekening zijn zij niet meer verantwoordelijk.. 's Avonds wil ik de TV aanzetten. Die deed niks. Gelukkig ging het alleen maar om de adapter van de decoder en was de TV zelf intact gebleven.

's Morgens wil ik mijn computer inschakelen. Deed ook niks. Bleken naderhand ook de printer en het kopieerapparaat naar de filistijnen of doorgebrand. Ik ben op het ogenlik dus een beetje onthand en moet me zien te behelpen met een oude laptop.

Gelukkig werkt mijn telefoon nog, want alleen de oplader was doorgebrand. Wonder boven wonder zijn de ijskast en vrieskist gespaard gebleven.

Maar het leven gaat verder. De volgende zondag hadden we hier in de parochie vormsel van 145 vormelingen, dus moesten er snel nieuwe lampen gekocht worden, zodat de dienst een beetje fatsoenlijk gehouden kon worden. Al met al is de parochie nu platzak en moeten we opnieuw gaan sparen.

Wij gaan ons nu voorbereiden op de feestdag van de parochie, vijftien jaar Yombo-Dovya in december. Eerst gaan we nog op bedevaart hier ergens in de buurt met alle veertig kleine basissgemeenschappen. Een hele happening op zich.

Zo, nu zijn jullie weer een beetje bijgepraat. Heel veel groeten vanuit Yombo-Dovya en het allerbeste.

Camille Neuray

Bezoek uit Rome

Pater Leocir Pessini, onze Braziliaanse algemeen overste reist de hele wereld over om zijn camilliaanse medebroeders te bezoeken.

Zo'n bezoek heeft de naam "pastoraal bezoek" een herderlijk bezoek dus. Het is goed als een bestuurder weet heeft van wat en wie hij bestuurt en niet alleen afgaat op management technieken en strategische planning en inzet van de menselijke krachten die de orde ter beschikking staan. Een pastoraal bezoek is vooral luisteren. je ogen de kost geven. en de goede vragen stellen. Het gaat om interesse hebben in het leven van je medebroeders en -zusters, hun idealen, hun uitdagingen en hindernissen in het leven als Camilliaan.

Daarnaast kregen wij als communiteit het een en ander te horen van de ontwikkelingen binnen de orde op andere continenten en culturen. Naast deze meer algemene en toch ook persoonlijke zaken werd er

C

Ja

Uit
Roe
Inter

H
d
a

Als
naa
voo
het
gev
teru
juis
Het
bar
doc
en
offic
U h
geb
mis

Rel
NL
t.n.v
Rel
NL
t.n.v
ISS